

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, 1680

4. An suspensio lata sub hac forma, sit Suspensus, liget, & ad quid, an ab ordine: vel beneficio, aut Officio? Ex p. 5. tr. 10. res. 14.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76372)

TRACTATUS TERTIVS, DE SVSPENSIONE.

RESOLVITIO PRIMA.

Quinam sint effectus Suspensionis? Ex p.5. tract.10. Resol.9.

RESPONDEO principalem effectum esse, quod exercens actum à quo est suspensus ex suo genere, si materia gravis sit, peccat mortaliter, ac propterea violans suspensionem à divinis, exercendo, videlicet, actum alicui Ordini annexum, incurrit irregularitatem Pontifici reservatam, vt ex communi docet Navarr. alique: patet utrumque ex c. 1. cum medicinalis, de sent. excomm. in 6. & c. 1. de sent. & re iudicata in 6. & c. si quis Episcopus in consilio, & c. si quis Episcopus damnatus in 11. q. 3. excusatur tamen ab irregularitate, qui excusatur à culpa, nempe, vt, vel gravem infamiam, vel scandalum viter, &c. cum enim hæc irregularitas sit pœnalis, cessat, cessante culpa, vt bene Suarez disp. 26. sect. 2. n. 3. qui merito etiam cap. 6. refellit Majolum, quod eam irregularitatis pœnam extendit ad usum beneficii, aut iurisdictionis, quamvis non includentem actum Ordinis, & hæc omnia docet etiam Tannerus tom. 4. disp. 6. q. 10. dub. 6. n. 136. & Fernandez in medulla par. 2. cap. 11. §. 1. n. 9.

RESOL. II.

An suspensio possit ferri, & incurri propter solum peccatum veniale? Ex p.5. tract.10. Resol.19.

Affirmativam sententiam docet Cajetanus in verb. suspensio. Navarr. cap. 27. n. 159. & Avila p. 3. disp. 3. dub. 3. quia excommunicatio minor privat maiori bono, scilicet receptione Sacramentorum, & tamen incurritur, & de facto imponitur à iure pro veniali.

2. Sed hæc opinio ita absolute prolata aliquibus non placet, & illam admittunt solum de suspensione levi, quæ possit esse in ratione potentie proportionata veniali culpæ, vt de suspensione ab uno actu eligendi, vel à distributionibus unius horæ, vel unius diei, nam si sit suspensio gravis, qualis est ab officio & beneficio simul, vel ab altero eorum tantum, non poterit imponi nisi pro mortali, vt videtur docere Sotus in 4. disp. 22. q. 2. art. 1. concl. 2. quia suspensio vt in usu Ecclesiæ acerbior pœna est, quam minor excommunicatio, tum quia licet ex genere suo privet minoribus bonis, tamen difficilius tollitur, tum scilicet, quia aliqualem infamiam secum affert, & irreparabile damnum infert, sicut de irregularitate dicemus infra graviolem pœnam esse, quam minorem excommunicationem, propter similes circumstantias, quamvis susceptione Sacramentorum non privet, & certe ex iustitia, quam Ecclesia servat in puniendis delictis, dicendum est posse aliquem totaliter privari fructibus beneficii, aut usu officii propter solam venialem culpam, quod si excommunicatio minor incurritur, propter veniale peccatum communicandi cum excom-

municato, id factum est in odium excommunicationis rigidius observatum, & ita docet Hurtadus in suspens. diff. 7. n. 19. Valquez in p. 2. disp. 153. c. 5. Suarez disp. 4. sect. 4. Coninch de Sac. disp. 13. d. b. 3. & Cornejo in 3. p. tract. 5. de suspens. disp. 3. dub. 2. ubi recte infert, quod suspensio, quæ in iure lata est pro aliquo delicto, si suspensio gravis sit, non incurrit eam in foro conscientie, qui committendo delictum illud, solum venialiter peccaverit, vel inconsideratione, vel ex parvitate materie, vel ex alia causa, quamvis in foro exteriori pro suspensio sit habendus.

RESOL. III.

An suspensio possit contrahi pro culpa aliena? Ex p. 5. tract. 10. Resol. 22.

Negativam sententiam tenet Cajet. ver. suspensio, & Navar. c. 27. n. 151. quos sequitur Suar. disp. 18. sect. 4. n. 22. quorum fundamentum est, quod nemo tenetur peccare, & alterius peccatum, quo ipse caret, ex regulis traditis cap. 2. de cons. & cap. 2. de his que sunt à maiori parte Capituli, l. i. iurimus, & de penis & tota tit. eodem C. ne filius pro patre, quod maxime verum est in pœnis spiritualibus.

2. Sed contrariam sententiam tenet D. Thom. in 4. disp. 18. q. 2. art. 3. q. 2. art. 2. & Sylvest. ver. suspensio, n. 4. & ad rationem contrarie sententie respondet Cornejo in 3. p. tract. 5. de susp. disp. 3. dub. 1. q. 1. illam veram esse quando quis specialiter, & locum suspenditur; etiam tunc unus suspendi non potest pro culpa alterius; secus verò quando simul suspenditur collegium, nam pro unius culpa, quia tunc non requiritur culpa in singulis, sed sufficit culpa plurius, vel Superioris, vt infra, agentes de interdicto, explicabimus. Tunc ergo potest optime Superior in inferioribus puniri, & communitas in membris, iuxta ea, quæ habentur in cap. si sententia, de sent. excomm. in 6. & quamvis pœna suspensionis spiritualis sit, quia tamen, vt dictum est, non privat bonis pertinentibus ad propriam animam, potest optime inungi pro peccato alterius, præsertim, quia vt dicemus, huiusmodi suspensio & interdictum non habet propriam rationem pœne respectu inferioris, cui imponitur. Vide Turrianum lib. 4. disp. 41. dub. 2.

RESOL. IV.

An suspensio lata sub hac forma sit suspensus, liget, & ad quid, an ab Ordine, vel beneficio aut officio? Ex p. 5. tract. 10. Resol. 14.

AD hunc casum respondet Ioan. Baptista Biezzerus in sum. tract. de susp. c. 1. n. 13. ubi sic ait: Dices quam vim habeat suspensio absolute lata in hanc formam: Suspendo te, non expresso Ordinem, aut beneficium, aut officium? Quidam dicunt talem suspensionem nullam habere vim; & ratio est, quia imperitia iudicis sic ferentis suspensionem non debet

debet obesse reo. Alii dicunt attendendam causam, ob quam talis suspensio fertur, quoniam qualem meretur suspensionem delictum, talis incurritur: unde si delictum meretur suspensionem ab officio, talis incurritur; similiter si à beneficio, itidem si ab utroque simul. Alii dicunt vim habere suspendendi ab officio simul, & beneficio, sicut nomine excommunicationis intelligitur major, quæ comprehendit minorem, & hæc est sententia Sylvestri in *sum. verb. suspensio*, & probabilior cæteris, & ita etiam docet Mercerus de *Sacram. in 3. p. 7. 2. dub. 1.* ubi sic ait: Notandum quod suspensio prolata absque vlla determinatione includat privationem tam officii quam beneficii, non enim est ratio cur potius intelligatur privatio huius, quam illius, & talis habetur *Extravag. divina, de privil.* & in Conc. Trident. *sess. 25. cap. 14.* contra Episcopum concubinarium, qui à Synodo Provinciali monitus, se non emendat. Vide etiam Gordonum *tom. 2. lib. 7. 9. 14. cap. 2. n. 7.*

& hoc etiam docet Vega in *spec. curat. p. 2. cap. 12. §. 12. num. 100.*

RESOL. VI.

An suspensio sit valida, si post illam interponatur appellatio?

Et an suspensio à voce activa, & passiva suspendatur per appellationem legitimam subsequentem? Ex p. 5. tract. 10. Ref. 16.

§. 1. **A**firmativam sententiam docet Turrianus *lib. 4. disp. 42. dub. 2.* ubi sic ait: Notandum suspensionem non fore validam, si feratur post interpositam appellationem, iuxta communem opinionem Doctorum in *cap. 1. de sentent. excomm. in 6.* Si verò appellatio sequatur post latam suspensionem, non impedit effectum, ut habetur *cap. is cui, de sent. excomm. in 6.* quod Abbas in *cap. 2. de Clerico excommunicato minist.* & *cap. sapès, de appellat. in 6.* voluit esse intelligendum de sola suspensione, quæ fertur ob contumaciam, non de illa, quæ est purè pœna. Sed hæc limitatio non placet aliis, quia caput *is cui*, citatum simpliciter loquitur de suspensione absque ulla disjunctione; in iure verò utraque suspensio potest hoc nomine significari. Mihi videtur probabilis, quia videtur sermo esse de suspensione, sicut de excommunicatione, atque adeò de illo ut est censura propriè. Hæc Turrianus, quem sequitur Faber *de cens. in 4. sent. disp. 25. §. 1. disp. 6. cap. 1. n. 47.* ubi ita asserit. Requiritur suspensio ut feratur ante appellationem, quia per appellationem tollitur iurisdicatio: si autem appellatio sequatur sententiam, non impedit effectum suspensionis, sicut nec excommunicationis, *cap. is cui, de sent. excommunicationis in 6.*

2. Sed hæc opinio ita absolute prolata mihi non placet. Dico igitur quod suspensio ab officio & ingressu Ecclesiæ non suspenditur per appellationem subsequentem, quia secum executionem deferret, & patet ex *cap. is cui, de sententia excomm. in 6.* secus est de suspensione à beneficio, quod ex eodem *cap. colligitur*: nam cum ibidem singulariter dicatur suspensionem ab officio, & ingressu Ecclesiæ non suspendi per appellationem subsequentem, contrarium innuitur de aliis suspensionibus. Quidam tamen ex DD. citatis distinguunt inter suspensionem à beneficio, & à fructibus beneficii; aiuntque secundam suspendi per appellationem subsequentem, non tamen priorem, sed non video, in quo iure fundentur: Quare melius Navarrus ait omnem suspensionem per appellationem subsequentem suspendi præter suspensionem ab officio & ingressu Ecclesiæ, & sanè vel hoc, vel nihil quod ad rem præsentem faciat, ex dicto iure colligitur, & ita docet Coninch *de Sacrament. disput. 4. dub. 4. num. 29.* & Avila *part. 3. disp. 3. dub. 4. concl. 1.* ubi etiam docet, quod suspensio à voce activa, & passiva suspenditur per appellationem legitimam subsequentem, & post hæc scripta invenio etiam docere hanc nostram sententiam Hurtadum *de cens. in comm. diff. 25. num. 110.* ubi sic ait: Appellatio facta post latam sententiam censuræ, & absolutam, nequit eam impedire, imò nequit impedire denunciationem censuræ jam latæ & incurse, ut definitur in *cap. pastoralis*, & merito, quia denunciatio est quid accessorium censuræ, ac proinde eam sequitur, excipimus tamen suspensionem à beneficio, & ab aliis distinctis ab officio & ingressu Ecclesiæ, quæ per sequentem appellationem suspenditur, ut indicatur in dicto *cap. is cui*, dum dicitur suspensionem ab officio & ab ingressu Ecclesiæ non impediri per sequentem appellationem,

P 2 &

RESOL. V.

An suspensio disjunctiva, nempe ab officio, vel beneficio sit valida? Ex p. 5. tract. 10. Ref. 13.

§. 1. **N**egativè respondet Hentiq. *lib. 1. 3. cap. 22. num. 4.* in *gloss. tit. E*, dicens suspensionem factam per disjunctionem, nempe ab officio, vel beneficio, non tenere, cum propter ineptæ sententiæ incertitudinem, non sit major ratio, cur is, in quem fertur, non eximatur ab unius potius, quam ab alterius istorum duorum suspensione, quod tamen non videtur admodum tutum. Nam fundamento, quo nititur, facile occurrere potest, dicendo in pœnis iungendis disjunctionem non adferre incertitudinem, quæ reddat sententiam irritam, ut ex eo patet quod in foro conscientie Confessarius possit pœnitenti iungere, ut vel aliquo certo die jejundet, vel det certam elemosynam, & in foro externo possit aliquis damnari, ut vel ferat aliquot verbera, vel solvat certam pecuniæ summam: quare & poterit aliquis in pœnam delicti à iudice suspendi ab officio, vel à beneficio, adeò ut *gloss. ad cap. laicorum, de Cleric. excomm. minist. verb. ab officio*, habeat sic suspensum debere abstinere tam ab officio, quam à beneficio. Quamquam videri potest sufficere, ut ab altero eorum, quod maluerit, abstinere, sicut in aliis pœnis, quæ sub disjunctione imponuntur, nisi aliam suspensionis intentionem fuisse constet, quia censura plus dependet à voluntate proferentis illam, quam ex verbis; & ita hanc sententiam tenet Reginaldus *tom. 2. lib. 3. 2. tract. 2. cap. 9. n. 21.*

2. Verum non desinam etiam hic apponere verba Hurtadi *de suspens. diff. 4. n. 11.* ubi sic ait: Quamvis Doctores communiter doceant suspensionem ab officio, vel à beneficio sub disjunctione à neutro manere suspensionem, quia non ab utroque, ut patet, nec ab altero, quia non est major ratio, ob quam ab uno potius, quam ab altero maneat; nihilominus, ut docent nonnulli credimus manere suspensionem ab uno, vel ab altero determinatè pro optione suspensi, quam tenetur facere, sicut qui condemnatur, ut exulet, vel ut solvat certam quantitatem pecuniæ, verè manet obnoxius uni, aut alteri, & obligatur unum, aut alterum eligere, quia absque fundamento negatur iudicem habere auctoritatem ad sic ferendam sententiam pœnæ, & ad obligandum eum ut eligat quam maluerit. Sic ille, & Bizozeros in *summ. tract. de suspens. cap. 1. num. 13.* absolute docet suspensionem sub hac forma suspendentem ab officio, vel à beneficio nullam vim habere, & talem non esse suspensionem,

Tom. V.